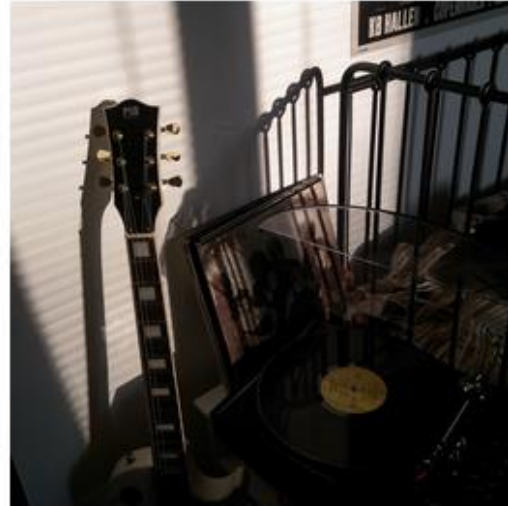

LÉTO 2016

ŠKOLNÍ LUPENY *The Final Countdown*

SLOVA NA ÚVOD A NA ZÁVĚR

Můj nedražší úzký okruhu čtenářů,
zda-li pak mi stále věnujete pozornost?
Od prvního vydání tohoto literárního zázraku, jehož
závěrečnou etapu držíte v rukou, uplynula spousta
vody, spousta lidí umřela (R.I.P. Bowie) -ale Jon
Snow žije!-a co jednou začalo, to musí skončit
(inspiruj se z toho, Madonno, ty poslední songy
nejsou to, co bejvaly), a tak se i moje tvrdá, leč
neplacená, práce přiblížila svému slavnému závěru.
Halleluja. Skličující to skutečnost, stejně jako fakt, že
vás brzy opustíme všichni devátáci, skutečnost, že
Donald Trump vážně vyhrál elekcii (a co si budeme
nakecávat, má šanci to vyhrát celý, když největší
argument Hillary je "jsem žena a Amerika ještě nikdy
neměla prezidentku") a skutečnost, že 8 percent
hlasov našich bratrov Slovákov putovalo fašistom.

HLAVU VZHŮRU!

Nicméně, přišlo jaro. Svítilko za okny v nás probouzí bestie mírně lascivní a autority už neví, co s námi.
My, co jsme se na to ještě nevybodli, při obzvláště náročných odpoledních hodinách přemítáme, zda jsme
si školu vybrali správně, co jsou to sakra disacharidy a polysacharidy a jesli jsou nebezpečné a pokud ano,
dá se před nimi schovat v křoví, a co si máme v tuhle roční dobu sakra obléct, aby nám ráno nebyla zima
a odpoledne horko. Ani na jednu z výše uvedených otázek nenalézáme odpověď.

Na co se těšit: článek o přijímačkách.

Na co se netěšit: Opravdové přijímačky. A mluvím hlavně k vám, osmáci.

Co sem tak ještě prdnout? Jo, budeme mít takové vystoupení na konci roku. Takovou formalitu.

Nějakému šťastlivci z řad osmých tříd předáme klíč k Jungmannce. Do té doby se, prosím, kvůli vám,
naučte nějak seriózně odříkat větu "Hurá, hurá, Jungmannka je naše!". Studijní materiál doporučený k
této divadelní roli je role Marlona Branda a Al Pacina v Kmotrovi, a Daniel Day Lewis s Leem
DatOscariem v Ganzích New Yorku. Pokud chcete roli prokonzultovat, piště Stevu Spielbergovi.

Snad mě nebudete moc dlouho oplakávat.

Mým jediným čtenářům, jimiž jsou "Sedm gramotných" z mojí třídy, paní učitelka Mistrová, a z
donucení, pan ředitel.

Ať vás provází síla,

václavavojtkovádevátábé.

PS: Toho Kmotra si pusťte tak jako tak. Je to základní vzdělání. Naučí vás to hodně o rodině, čestnosti a
mezilidských vztazích. A mafii.

VŠECHNO JE TO HNUS ALE SCIO TROCHU VETŠÍ

Zbývá týden do přijímacího řízení. Jarní slunce osvětluje chodbu a všechny obličeje lidí spěchajících do jídelny. Pár z oněch obličejů se na mne usměje a já si pomyslím "vy bezstarostní parchanti". Ale myslím to samozřejmě v dobrém. Však ono je to taky čeká.

JÁ A ZATLANKA Škola: Gymnázium na Zatlance 11, Praha 5
Typ přijímaček: OSP test Scio, samostatné vypracování slohového úkolu

Spíš než radost, že ulehčím následujícím generacím počáteční šok z toho, jak budou vypadat jejich přijímací zkoušky, cítím závaznou povinnost vůči státu a možná i to, že se to ode mě očekává. Ve skutečnosti ale není moc o čem psát. Přijdete tam, sednete si, napíšete to, co po vás chtějí a před odchodem si řeknete: "no, hezky se tu rozhlédni, seš tu asi naposled". A pak vám za čtyři dny přijde oznámení, jestli jste se dostali, nebo ne.

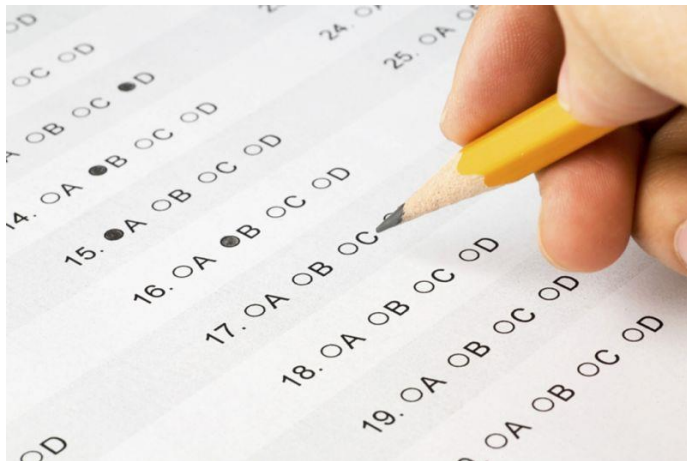
Ovšem ten předcházející půl rok, ten je *super*. V září zjistíte, že jste deváták, tudíž vám jaksi patří škola, tudíž očekáváte, jak vám budou všichni uhýbat z cesty a zametat před vámi chodníky. Špatně. V listopadu přijdete na to, že vás učitele konečně neberou jako malý děcka, což je fajn a hned se spolupracuje lépe. Dostanete atlasy škol a během ani ne týdne přesně víte, kam půjdete, z čeho budete maturovat, jaké si vezmete dobrovolné předměty a máte přesně spočítané výdaje na dopravu. Vlastně jediný faktor, jenž je vám dosud neznámý, je jak se na vyvolenou školu dostat. Mozek v tomto euforickém období není schopen zpracovat informace o všech přijímacích zkouškách, jímž se budete nuceni podrobit a podmínkách, jež musíte pro přijetí splňovat. A proč ne. Ke konci listopadu si dáváte pozor, abyste nezašlápli šestáky, bezohledně se na vás hrnoucí změt' kostnatých rukou a nohou s aktovkami velikostí nepřiměřenými k jejich tělům, hierarchii absolutně ignorující předzvěsti apokalypsy, jak by řekla naše francouzštinářka. Když zrovna nezakopáváte o jejich často upuštěné sešity (či je samotné), vrháte na ně stejné pohledy, jako kdysi vrhali devátáci na vás. Krása.

Se změnou ročního období přijde změna priorit a preferencí. Prosinec na sebe nedá dlouho čekat a přinese zjištění, že dostávat se každý den po dobu čtyř let na Vinohrady a zpět nebude procházka (projížďka?) růžovou zahradou (kéžby vůbec zahradou) a váš přístup

k berounským školám, ať jsou jakékoli, začne být velmi benevolentním. Říkáte si, a více rodině než sobě konstantně slibujete, jak se o Vánočních prázdninách započnete učit a důkladně se připravovat. Takže si poslední den prázdnin uděláte časový rozvrh a tím to na dlouhou dobu hasne. V lednu umře hrozně moc lidí a vašimi traumatizovanými vnitřnostmi hýbne velká vlna odporu pokaždé, když se vysloví "Cermat" či "Scio". Najednou je vám úplně jedno, kam a jak se tam dostanete, protože co jsou čtyři roky na střední v porovnání s nekonečností času a stářím samotného vesmíru? Proberete se až v březnu. 15. odevzáváte přihlášky a 16. si uvědomujete, jakou jste udělali chybu. Ovšem na přehodnocování vašeho smyslu života není moc času, protože za měsíc se o vaši budoucnosti rozhodne doopravdy, a v nabitém denním programu je i dýchání potlačeno na minimum. No a pak vám přijde dopis,

že se na školu kromě vás hlásí dalších 380 lidí a abyste se umístili jako úplně poslední přijatí, musíte být stále lepší než 260 ostatních. Když nejste dost silní, roztrhá vás to. a nejen vás, ale celou rodinu, z ničeho nic dělenou na příznivce berounského gymnasia a Zatlanky, rozhádá to vás a vaše přátele, nemáte v kom nalézt podporu... Navdory této skutečnosti, následující postup je tak primitivní, až je to zarážející. Sednout a učit se. Dokud nepříjde ten den.

Jak hrozně moc jsem záviděla všem, kterým stačilo napsat v pátek, 15. 4. Cermaty a měli pokoj. Jak moc jsem proklínala ty, co přijímačky *vůbec nepsali*. Protože a tím systémem je to takhle: je spousta škol a ty si buď připravují vlastní přijímačky, nebo píší Cermat, nebo Scio, nebo si to nakombinují. A já psala jak Cermaty, tak Scia nakombinovaná s vlastní formou testu. A všechno je to hnus, ale kdybych měla volit menší zlo, byly by to určitě Cermaty. Hele, Zatlanka je super škola. Pravděpodobně jedna z nejlepších v Praze. Je strašně velká, strašně hezká a je strašně těžký se tam dostat. No, minimálně to jsem si myslela, když jsem 18. dubna jela na Smíchov, vykonat svoje přijímací zkoušky. Ten otravný a nutný ceremoniál, jímž musíte projít, je asi všude stejný. Někde, buď na tabuli nebo na stolech mají napsané vaše jméno. Ve vestibulu Zatlanky stálo dokola pár stolů a nad každým visela cedule s začátečními písmeny našich jmen. Pak jsme museli prokázat naši identitu, a potom jsme obdrželi obálku s naším pořadovým číslem a bylo nám sděleno, do jaké máme jít učebny.

Jako první jsme psali samostatný slohový úkol, což bylo něco, co si na Zatlance vymysleli jenom, aby nás ještě víc vystresovali. Na výběr nám dali ze tří cvičení- rozbor textu, argumentační esej, nebo popsání organizace charitativní akce. Já si vybrala argumentační esej na téma "Mobilní telefony ve školách". Na sloh bylo 60 minut a maximální ohodnocení bylo 12 bodů.

Po slohu nám rozdali dotazník. Kvůli průzkumu. Obsahoval otázky typu "proč u nás chceš studovat- zaškrtni 3 možnosti", "co tě nejvíc baví" nebo "jaký předmět tě zaujal na ZŠ".

Náš instruktor byl milý, možná trochu zpomalený, ale jinak ten typ člověka, kterého chcete mít za pilota svého letadla. Během čtení pokynů jako "nerušte ostatní nadbytečnými pohyby či zvuky" se smál a zapomněl se nám zmínit o bodech, jenž se nám odečítají, když odpovíme špatně. Jak tam tak sedíte, mezi dalšími 30ti lidmi, co sedí mezi dalšími 190ti, s vědomím, že dalších 190 přijde

druhý den, začnete přemýšlet o velikosti Boží a objevíte v sobě dočasnou víru ve Stvořitele. Je to vlastně závod o tom, kdo toho stihne za daný čas víc, ale ti, co to mají dobře, vyhrávají. Každá desetina bodu může udělat velký rozdíl. Málokdy zažijete takové napětí. Škola je v porovnání s tím nic. Ztratíte se v textu a člověk vedle vás ukážete místo, kde se čte. A když ne ten, tak ten před vámi. Tady se ztratíte jednou na malý okamžik a můžete začít znovu. Nadruhou stranu, jste tak plni adrenalinu, že váš mozek pracuje jako nikdy a ať je vaše první úvaha jakákoli, většinou je také správná. A pak už jenom slyšíte "položte tužky", ale vůbec to není taková úleva, jakou si od toho půlroku slibujete. Není to ani pocit absolutní porážky. Je to, jako když ve čtvrt na jednu v noci doděláte prezentaci na němčinu, na kterou jste sice měli dva měsíce, ale úplně jste na ni zapoměli, a teď si konečně můžete jít lehnout. Jdete se najíst a pak sami sebe nacházíte v nekonečné frontě na Butovicích. Endešlus.

Já přijímačky psala 18. 4., v pondělí. Výsledky byly na internetu před druhou hodinou ten samý pátek. Ráno toho dne jsem odmítla svým rodičům sdělit svoje pořadové číslo s tím, že buď zavolám pokud mě vezmou, nebo se s tím vypořádám sama, s alkoholem, a napíšu mocnou Odysseu a vydělám majland. Zatímco mé srdce tajně doufalo v možnost druhou, v přeplněném autobuse jsem otevřela výsledkovou tabuli. A k mému zděšení jsem své pořadové čtyřčíslí zřela během třiceti vteřin. Cestou domů jsem vyřídila všechny gratulace a blahopřání. Nikdy se mi do toho kopce nešlo tak lehce.

Nakonec se mi podařilo umístit celkem dobře. Z 381 lidí jsem skončila 15. A v tomto momentě mám dlouho podaný zápisový lístek. Ízi.

NIKOLA JANSOVÁ A GYMNÁZIUM JOACHIMA BARRANDA A.K.A. "JDU SEM DO BEROUNA"

Škola: Gymnázium Joachima Barranda Beroun
Typ přijímaček: Test CERMAT

Dělala jsem přijímačky od CERMATU, složky, co taky ročně zavaňuje čtvrtákům na středních s maturitou. První část byla matika. Z toho bylo pár lidí trochu nespí, jak teď budou muset dokazovat, že na základce dávali víceméně pozor. Museli jsme dát na pár papírů svůj autogram, a pak už se šlo na to. Součástí testů z matematiky bylo počítání i geometrie. Nechyběly ani slovní úlohy a užití vzorců. Celé to začalo slovíčkařením, měli jsme

napsat kolikrát je rozdíl nějakých dvou čísel menší než součet stejných dvou čísel. Trochu jsme se zapotili, ale pak se pokračovalo klasickým počítáním, abychom se pořádně „rozehráli“ na těžší slovní úlohy. Šlo konkrétně o dělení a násobení desetinnými čísly, neochudili nás ani o odmocniny a mocniny, zlomky tam samo sebou taky byly v složitějších příkladech a rovnice jakbysmet, protože „to je přece základ“. Tuhle část pravděpodobně většina lidí zvládlo, bylo to prakticky jen slepé počítání, na kterém jsme se vzdělávali řadu let zpátky. Došlo i na zjednodušování výrazů, tedy abychom ze zápisu dali ven ty zatracené závorky. Úloha s počítáním tam bylo dohromady pět a body se pohybovaly od jednoho po čtyři. Bylo tu i převádění jednotek, na čemž se dalo docela nahnat body, protože, řekněme to na rovinu, zas taková věda to fakt nebyla. Následovala slovní úloha, kdy nám řekli, že někdo si na trh přinesl tamto a tohle, prodal tuhle hodinu to a další hodinu něco jiného. My jsme měli pak vyjádřit něco zlomkem a samozřejmě vypočítat, kolik kilo prodal tamtu hodinu a i tu další. Pak začala geometrie, ta nejtěžší část testu, z nichž jsem některé úlohy já a jistě i mnoho dalších lidí přeskočila, protože jsme nad tím dumali dvě minuty a už nám přišlo, že plýtváme časem a že to nevymyslíme. Tyhle části neměly ale zas tak vysoké bodové hodnocení, takže žádná trága to zas nebyla. Geometrie ale obsahovala i lehounké věci, jako počítání obsahů a obvodů a objemů, u některých jsme museli odpovídat jenom ano a ne, na některé jsme museli otevřeně odpovědět nebo jenom označit A, B, C, D nebo E. Byly tu i úhly, co se daly lehce vypočítat. Na geometrii se dalo získat osmnáct bodů. Ke konci nám CERMAT připravil úlohu o společné práci, o procentech a poslední bylo šetření nějakých pár holčiček, u nichž jsme měli vypočítat, která z nich kolik našetřila.

Pak byla tolik potřebná nejspíš půlhodinová pauza. Všichni jsme při ní telefonovali rodičům, psali kámošům, vzájemně jsme se podporovali nebo shazovali, ale rozhodně jsme si neříkali výsledky, protože to bychom ještě víc zpanikařili.

Čeština byla jednodušší. Obsahovala pravopis, především jsme v ní museli označit, která věta je špatně, kde je chyba v interpunkci. Skladba byla také značnou částí testu. Věta vedlejší nám mohla nahnat nebo sebrat dost bodů. CERMAT mě taky pěkně štval v tom, že nám vždycky dal středně velký text a k němu se vztahovalo pět dalších úloh. A říkali tomu práce s textem. Tuhle pitomou práci jsem po tom, co jsem narazila na třetí úryvek, začala nenávidět. V těchto úlohách jsme v rámci porozumění textu odpovídali ANO/NE, co jednoznačně vyplývá z textu, museli jsme vypisovat slova v jednom slovním druhu nebo pádu nebo rodu, opravovat pravopisné chyby, nahrazovat slova synonymy, vybírat správné tvrzení o větě či slově... no bylo toho k úryvkům hodně. Taky jsme třeba museli seřadit rozházené části textu tak, jak jdou po sobě. Mě dal celkem nejvíc zabrat úryvek z „Psa beskervilského“ od fenomenálního Arthura Conana Doylea, kdy jsme spolu s Sherlockem a Watsonem řešili jeden z jejich prazvláštních případů. Tady se mi nejvíc protáčely mozkové závity, protože jsem musela rozhodnout, co je fakt a co je Sherlockova hypotéza nebo jsem vybírala odpověď na jednu z Sherlockových otázek. Jsem ale obrovsky vděčná, že p.u. Miláčková do nás cpala určování pádů, čísla, času, vzoru, rodu a podobných kravin, protože jsme si u Sherlocka museli poradit s pár ne znova všedních slovíček. Byla tu i úloha, ve které jsme museli přiřadit charakteristiku jednotlivých úryvků. Věřím, že tahle část dala mnohým lidem zabrat. Já osobně jsem jen tak tak vyhrabala z nejtemnějších zákoutí mého mozku, co je to anekdota. Bylo tam tolik definování, odpovídání a určování toho a tamtoho, že na konci mi už ze všeho pěkně hrabalo, ale to už jsem se dostala k poslední otázce, která byla našťastí jenom pravopisná, a pak už jsme mohli odejít domů s pocitem, že tahle velká pohroma, na kterou jsme se tak zuřivě netěšili, je za námi.

MÝTY O KONCERTECH A JAK SNADNO VYVRATITELNÉ JSOU

Aneb jak moc mimo mísu jste

Tak vážení, já už byla všude. Vzadu, vpředu, vprostřed, prostě, koncertní haly jsou mým druhým domovem. Jediné, co se mi nepodařilo, bylo stát úplně pod pódiem, protože můj doprovod nechápe důležitost toho, být na koncertě osm hodin dopředu.

Jelikož spousta lidí žije v mýtu, jak jsou koncerty hlučné, přecpané, vydýchané, že vám tam lidi cpou drogy na každém kroku a těch pět dokola stojících lidí po vás lije pivo a jiné lihoviny, připravuje tím sama sebe o nejkrásnější zážitky. Děcka, já si sice uvědomuju podobnost slov "koncertovat" a "koncentrovat", ale lidi, jdete na koncert, ne do lágru.

Dovolte mi využít tento prostor na sdílení svých zážitků. Jo, na koncertech to hraje nahlas. Co čekáte. Taková O2 Arena má kapacitu 12 000 lidí, 12 000 lidí, co řvou a tleskají, a ten zvuk se přes ně nějak musí dostat. Volume doprava. Přecpané nemohou být, protože každá hala má nějakou kapacitu. V určitém momentě se prostě ty lístky přestanou dál prodávat. A že se na vás budou všichni lepit? Musíte vycházet z předpokladu, že si tohle těch 12 000 lidí myslí taky. Nikdo se nechce na nikoho lepit. Takže i když jste dole "v kotli", pořád máte kolem sebe několik centimetrů místa, i když to na těch záběrech tak nevypadá. Drogy můžete najít maximálně tak na nehlídaných akcích našeho světáckého československého rapu, ačkoliv pokud se sami dobrovolně rozhodnete, že se tam vydáte, předpokládám, že ty drogy máte u sebe, nebo tam jdete

spíš kvůli těm drogám, než hudebnímu požitku. Protože kdo tohle poslouchá, páchá dlouhodobou sebevraždu. Tak. Ještě se mi nestalo, že by byly koncerty vydýchané. Jo a to s tím pivem. Jo, to se občas stane. Ale omylem, protože vážení, tam je to pivo ještě dražší, než v tanečních, a nikdo ho po vás nebude lít úmyslně.

Největší koncert, na kterém jsem byla, navštívilo 90 000 lidí. Byl to open-air koncert AC/DC v Drážďanech minulý rok, a asi ten nejlepší koncert mého života. Koncerty vlastně začínají mnohem dřív, než se rozezná muzika. Jdete z nádraží (mimořádně, v tomhle případě nám koncertní vstupenky platily jako jízdenky, no není to zdvořilé, asi proto stály ke třem tisícům), a jdete s 90 000 lidmi v AC/DC trikách. Pak přijde ta zábavná část. Tou zábavnou částí myslím tu, kdy pět a více hodin stojíte na místě, nebo se snažíte dostat se blíž a blíž k pódiu. Všichni dělají spíš tu druhou věc. Předtím vás prohlédnou a zbabí tekutin, které vás stejně donutí si znovu koupit za nekřesťanské peníze, ale pozor, kelímek vám zůstane. A je moc hezký. Navíc sakra, jdete na AC/DC a čekáte křesťanství. Pche. Člověk si tak jako myslí, že 90 000 lidí je nějak extra moc, že budou všude, že se budou plazit po zemi a šplhat po stromech, a obecně se chovat jako primátní předchůdci homo sapiens, ale ne. Ano, jsou všude. Jsou všude, ale nad nimi všemi se perfektně rozkládá pole problému někoho jiného, v tomto případě organizátorů, takže je vůbec nevnímáte. A ta část s plazením a lezením po stromech, ta přijde, ale až za čas.

První jdou předskokani. A pak hvězdy večera.

A chvíli chcete, aby to skončilo, pak jste sami na sebe naštvaní, že si vůbec takové myšlenky připouštíte a říkáte si "kolik lidí, takhle bolely nohy, a přetrpěli to", "to vydržíš vole", "seš přece chlap ne", no a funguje to.

Zábavná je ta část cesty z lesa. Tedy, pokud jdete z lesa. Já šla. A se mnou šlo TĚCH 90 000 OPILÝCH LIDÍ. No, šlo. Spíš se chovali jako ti primáti. Cesta do pravěku. Ne vážně. Když se všichni nahnou na silničku mezi stromy, jede to asi stejně, jako d5 kolem osmé ráno. Naši mají zkušenosti. Zastavíte se, a lidi na vás křičí něco o Alibabovi a devadesáti tisíci loupežníků. Jak se to rozběhne, je to v pořádku, to se mnohdy i vy rozběhnete. Ať už je to za vámi, že. Ale je to zábava. Vemte si, kolikrát za život utíkáte před devadesáti tisíci loupežníky, za předpokladu, že jste Alibaba, v noci na drážďanské nádraží? To se vám stane jen málokrát, pokud tedy doopravdy nejste Alibaba, ten to má na denním pořádku.

Jojo, koncerty jsou nejlepší. A Česká republika je úžasná v tom, kolik festivalů a koncertů tady u nás přes léto pořádá. Takže teď už si stačí jen vybrat, velevážené obecnstvo.

NAPROSTO TOTÁLNĚ MIMO MÍSU DAJÁNA.

Václava Vojtková
někdy v květnu

...

*Dajána je-jak jinak- extremistkou feministkou, co by svému muži Vénovi nejradyji ušmikla genitálie po prvním dítěti, což udělat nemůže, jelikož má děti už tři. K jejímu kontroverznímu aktu protestu ji inspirovala její přítelkyně Gertrúda. Dajána je ve své víře posílena faktem, že Trúdu její manžel opustil po prvním sezení u psychiatra. Dajána je umíněná, že toto se jí a Vénovi prostě nestane, tudíž ho drží velmi zkrátka. O nešťastném manželství Gertrúdy a Michaela pojednává epos **Zrúda Trúda****

Pozn.: jméno Dajána není narážkou na nešťastnou princeznu, ačkoliv její manželství také nebylo ideální, co si budem, žejo. V básni se původně vyskytovala dívka "Jana", ovšem potřebovala jsem jméno, co by harmonizovalo s "kopána" a "zmutovány", ovšem Jana se nedala ani zakopat, ani zmutovat.

Podobnost jmen Vény a jmenovatele Vennových grafů je opět čistě náhodná.

...

Motiv básně, kterou povím, je ideální vztah.
I když potom, co s ní skončím, vyzním jako vrah.

Všichni muži říkají, že vaření je pro ženy,
ale já jim ukážu, jak mám pevné kořeny!

Děti nechám vyhladovět, než-li něco vařit.
Je mi volné že z principu se budu v pekle smažit.

V životě jim neuklidím, to bych radši zemřela!
Mají také ruce, nohy, co já bych se nadřela!

Pořád chtějí žehlit, rodit,
na nákupy věčně chodit.

Co já bych se s tím žehlila, na puky si najmi služku!
Nekecej a poslouvej mě, nebo ze zdi sundám pušku!

No a co že to byl Adam! První z ráje vyšla Eva.
Očekávám, že teď řekneš "Jasně, promiň, ne to neva".

Nachápu proč mám se strojit.
Nohy odmítám si holit!

My ženy totiž chceme býti jako muži silní,
mé zarostlé lýtko slouží jako kožich zimní!

A nepředhazuj mi ty děcka! To, že jsem je vyprdla, neznamená péči.
Véno, tys mi vážně kecka. Klidně si je vychovávej, ohřívej si věci.

Ovšem, ty zůstaneš věrný! Jiná je ti nevhodná!
Ty tu budeš pod pantoflem, já zůstanu svobodná!

A zatímco sním zmrlinku,
zajisti mi rodinu!

EPILOG:

Po dekadách tvrdé dřiny geny tiše zmutovány,
okupují ultimátně každičkatý kus Dajány.

Dajánu od muže, ženy dělí jen přirození.
Přesto ale mezi chlapy skončila ve vězení.

Samotinkým jejím strůjcem jáma pomsty kopána,
však do jejích nízkých útrob zahučela Dajána.

Ohava se snažila do role mužů vlést,
vařit jim všem přesnídávku budiž její trest!

KONIEC

**Zrůda Trůda neprošla cenzurou.
Ovšem, pro nebojácné zájemce se vždy najde volný papír.*